

УДК 930.25(73)

**ДОПОВІДЬ ДОКТОРА ТЕОДОРА Р. ШЕЛЛЕНБЕРГА
НА ЩОРІЧНІЙ ЗУСТРІЧІ ТОВАРИСТВА
АМЕРИКАНСЬКИХ АРХІВІСТІВ 18 СЕРПНЯ 1958 р.***

МАЙБУТНЄ АРХІВНОЇ ПРОФЕСІЇ

Публікується переклад доповіді доктора Теодора Р. Шелленберга¹, помічника Архівіста Сполучених Штатів Америки у Національному архіві, виголошеної ним на щорічній зустрічі Товариства американських архівістів, що відбулася 18 серпня 1958 р у м. Солт-Лейк Сіті (штат Юта) (“American Archivist”, January 1959, Vol. 22, № 1, p. 49–58).

Ключові слова: архівна професія; історичні асоціації; бібліотеки; архівні установи.

Один із надписів на табличці біля входу до будівлі Національного архіву з вулиці Пенсильванія авеню містить такі рядки Шекспіра: “Минуле є початком”. Ці рядки неодноразово використовувались у текстах багатьох промов у Вашингтоні. Для нас вони підтверджують очевидне. Вони означають, що минуле забезпечує нас знаннями для розуміння майбутнього. Також це стосується майбутнього архівної професії, про яке я говоритиму сьогодні.

Хоч деяка архівна робота здійснювалась у цій країні [США – О. В.] уже давно, архівна професія як така почала розвиватися у нашій національній історії досить пізно. У колоніальні часи архівною справою займалися окремі установи, кілька людей накопичували документальні матеріали за власним інтересом. Перші організовані спроби зберегти та зробити доступними документальні ресурси нації були здійснені установами трьох типів: історичними асоціаціями, бібліотеками та архівами.

Історичні асоціації були першими установами, які почали збирати та зберігати документальні матеріали. Перше історичне товариство цієї країни [США – О. В.] було засновано у 1791 р. у штаті Массачусетс. Кілька років по тому було організовано Американське товариство старовини (American Antiquarian Society, 1812), а ще пізніше з’явилося Нью-Йоркське історичне товариство (New-York Historical Society, 1804). Протягом декади 1820-х рр. було засновано багато державних та місцевих історичних товариств. До початку громадянської війни² подібних товариств нараховувалось шістьдесят п’ять, і діяли вони по всій країні.

* Переклад з англійської *Волкотруб Ольги Нилівни* – старшого наукового співробітника науково-інформаційного відділу Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства.

У післявоєнний період у ролі зберігачів матеріалів на перший план вийшли бібліотеки. Бібліотечна професія отримала свій розвиток внаслідок сприяння Джастіна Вінсора (Justin Winsor)³, який був головною особою у формуванні Американської асоціації бібліотекарів (American Library Association, 1876), та Мельвіля Дівея (Melville Dewey)⁴, який розробив основні техніки класифікації і заснував Бібліотечне Бюро (Library Bureau)⁵, що займалось поліпшенням методів та впровадженням нових бібліотечних систем. Роботу бібліотекаря протягом двох останніх десятиріч століття було організовано як окрему професію. У різних бібліотеках країни було зібрано великі колекції рукописів. Завдяки зусиллям бібліофілів та колекціонерів виникли Бібліотека Гарвардського університету (Library of Harvard University), Бібліотека Джона Картера Брауна при Університеті Брауна (John Carter Brown Library of Brown University, 1904) та Бібліотека Ленокса у Нью-Йорк Сіті (Lenox Library in New York City, 1871).

Відділ рукописів при Бібліотеці Конгресу (The Manuscript Division of the Library of Congress), який був державною установою та підпорядковувався Бюро рукописів та бібліотек Державного Департаменту (Bureau of Rolls and Library of the Department of State), приймав на збереження колекції рукописів, придбані Федеральним урядом. На західному узбережжі згодом було створено сховища при бібліотеках Бенкрофта (Bancroft Library, 1905), Хантінгтона (Huntington Library, 1920) та Гувера (Hoover Library, 1962).

Сховища третього типу з'явилися на сцені наприкінці минулого століття. Це були архівні установи. У 1889 р., незабаром після свого заснування, Американська історична асоціація (American Historical Association) створює Комісію з питань державних архівів (Public Archives Commission, 1898), яка протягом багатьох років фінансуватиме організацію державних архівів та зустрічі архівістів по всій країні. Завдяки її діяльності на базі історичних товариств створено низку державних архівних інституцій у різних частинах країни. І нарешті, у 1934 р., майже через 150 років після заснування Федерального уряду, було створено Національний архів з метою збереження та підтримання важливих документів уряду.

На даний час [1958 р. – *О. В.*] на території країни працює понад 500 просторих сховищ, у яких накопичуються та зберігаються документальні ресурси нації. Ці сховища вміщують неймовірні обсяги джерельного матеріалу. Методи управління цими сховищами поєднують у собі історичні, бібліотечні та архівні принципи. Вони й досі розвиваються і ще не виведені в окрему дисципліну.

Розвиток нашої професії [архівної – *О. В.*] можна з'ясувати шляхом подальшого вивчення принципів та технік, які розвивались в окремому сховищі. Першим з яких, як я вже говорив, було Історичне товариство штату Массачусетс (Massachusetts Historical Society).

24 січня 1791 р. вісім чоловік зустрілися у Бостонському будинку Вільяма Тюдора (William Tudor)⁶ з метою організувати товариство „для збирання, збереження та оприлюднення предметів старовини Америки”. Кожен із членів Товариства зробив свій внесок у вигляді рукописних матеріалів, які мав у приватній власності. З цих незначних починачь виникло одне із найважливіших сховищ рукописів у Сполучених Штатах Америки. Одним із ранніх надбань Товариства були документи двох правителів колоній Массачусетс та Коннектикут, історія яких ілюструє зокрема процес ведення та збереження документів суспільством.

Документи Томаса Хатчінсона (Thomas Hutchinson)⁷, губернатора колонії Массачусетс у 1771–1774 рр., надійшли до Товариства з різних джерел. Томас Хатчінсон цікавився історією колонії Массачусетс та збирав у власному будинку колекцію приватних і офіційних документів. У 1765 р. його будинок було пограбовано натовпом. Зібрані ним рукописи викинуто на вулицю, деякі з них затоптано в бруд, а деякі зовсім знищено. Його сусід, преподобний Ендрю Еліот (Andrew Eliot) зібрав та забрав до себе те, що зміг. Син Еліота як один із засновників Товариства передав врятовані його батьком матеріали. Інші колекції рукописів Хатчінсона, які держава отримала у 1774 р., коли губернатор втік до Англії, стали надбанням державних архівів. У 1821 р. їх було переглянуто секретарем штату Ольденом Бредфордом (Alden Bradford)⁸, який перемістив окремі приватні папери до Массачусетського історичного товариства, членом якого він був.

Матеріали Хатчінсона, з якого б джерела вони не походили, були розташовані у хронологічному порядку, поділені на три томи та проіндексовані. Це був стандартний спосіб зберігання приватних документів. Пізніше документи Хатчінсона стали предметом суперечок між Товариством та урядом штату Массачусетс. Товариство відхилило неодноразові прохання уряду повернути документи. Зрештою у 1873 р. документи було повернуто у зв'язку з рішенням судді, призначеного Товариством та урядом для того, щоб визначити, які документи мали приватний характер, а які були передані Ольденом Бредфордом у 1812 р. Оскільки приватні та офіційні документи були сформовані у томи незалежно від їхнього джерела, суддя вирішив, що їх усі потрібно передати уряду.

Інша колекція, долю якої я хотів би коротко висвітлити, була колекцією документів Джонатана Трамбулла (Jonathan Trumbull)⁹, губернатора колонії Коннектикут у 1769–1783 рр. Девід Трамбулл (David Trumbull), син губернатора, у 1795 р. передав ці документи до Массачусетського історичного товариства, тому що приміщення Йельського Коледжу, в якому вони зберігалися, було занадто теплим. Документи були сформовані у 23 томи та проіндексовані. Уряд Коннектикуту неодноразово звертався до Товариства з проханням повернути документи,

стверджуючи, що вони мають більше значення для штату Коннектикут, ніж для штату Массачусетс, але безрезультатно.

Згодом кількість колекцій Массачусетського історичного товариства значно зросла. До початку громадянської війни Товариство налічувало понад 500 томів манускриптів, а до кінця століття [XIX – О. В.] це число подвоїлося. Колекції охоплюють п'ять століть та містять такі важливі одиниці, як, наприклад, журнал Уінтропа¹⁰ (Winthrop's journal: History of New England, 1630–1649), кореспонденцію Річарда (Richard), Інкриза (Increase), та Коттона Матерів (Cotton Mather)¹¹, а також важливі колекції рукописів Принса (John Prince), Белнапа (Belknap)¹², Пікерінга (Pickering) та Уінсора (Winsor). Ці матеріали є одним із основних джерел історичної інформації нації. Їх використовували видатні американські історики Джаред Спаркс (Jared Sparks, 1789 – 1866), Джордж Бенкрофт (George Bancroft, 1800–1891), Джордж Тікнор (George Ticknor, 1791–1871), Вільям Х. Прескотт (William H. Prescott, 1796–1859), Джон Лотроп Мотлі (John Lothrop Motley, 1814–1877), Френсіс Паркмен (Francis Parkman, 1823–1893), Джастін Уінсор та інші. Рада Товариства заявила, що Товариство було в деякому сенсі “опікуном науковців країни”.

Оскільки колекція Товариства збільшувалась у розмірі (а саме – колекція брошур, яка і досі була чисельною), постало питання збільшення площі. Ще у 1855 р. діючий комітет Товариства заявив, що він “обтяжує себе масою...цих громіздких документів, що не дуже відповідає його діяльності”. Напередодні громадянської війни було відзначено, що “полична кімната є заповненою вщент”. У 1866 р. повідомлялося, що та кількість документів, яка знаходиться на зберіганні у Товаристві, не залишає місця для нових надходжень. У 1889 р. Рада Товариства знову повідомила про необхідність перегляду документів і заявила, що “у цій проблемі винна система, а не недостатня кількість місця”. Це означало, що навіть при достатній наявності місця Товариство має “отримати певні інструкції з сучасними методами накопичення”.

Поступово Товариство стало дотримуватися принципу, що дослідницькі ресурси мають зберігатись там, де їх найімовірніше використовуватимуть. Цей принцип лаконічно озвучив Р. С. Уінтроп-молодший у 1890 р. “Мені відомо, що в більшості випадків, коли Товариство чи окремих зберігач починають володіти масою джерельного історичного матеріалу, вони намагаються зберегти її, чого б це їм не коштувало. Але, на мою думку, в інтересах історичного дослідження доцільнішим було б передавання частин таких матеріалів до установ, які безпосередньо пов'язані з предметом документів. Інакше кажучи, забезпечення різних груп історичних рукописів відповідними, надійними та найбільш зручними установами, на мій погляд, є найголовнішим”.

Відповідно до цього зауваження Товариство повернуло уряду штату Коннектикут документи Грамбулла та Відділу рукописів Бібліотеки

Конгресу, книги листів Джона Хенкока (John Hancock)¹³ (які в дійсності були першими п'ятьма книгами листів Президента Колоніального Конгресу та Журналом Конгресу за 1774 р.). На рубежі століть, у 1899 р., Президент Товариства Чарльз Френсіс Адамс (Charles Francis Adams, 1835–1915) підняв завісу над наступним сторіччям і висловив припущення щодо майбутнього документальних матеріалів. Він казав: “Ми маємо пам'ятати, що накопичення історичних матеріалів прогресує зі зростаючою швидкістю. Для мене у цьому відношенні майбутнє постає жахливим. Ми збанкрутіємо через наше майно. Прогресія буде геометричною. При такій швидкості накопичення документи двадцятого століття не піддаються обчисленню заздалегідь – вони взагалі унеможливають будь-яку класифікацію або повну каталогізацію. Накопичення не будуть проблемою майбутнього, бо їх передбачено. Вони будуть і матимуть швидкі темпи зростання. Проблемою майбутнього стане з'ясування суті зібраних матеріалів. Тобто, проблема диференціації, відбору, класифікації, індексування та каталогізації”.

Майбутня робота архівіста буде визначатись характером матеріалів, з якими йому доведеться працювати. Ці матеріали мають певні характеристики, на яких я б хотів наголосити: обсяг, природний характер та різноманітність фізичного класу і типу.

На той час, коли Адамс робив свій прогноз майбутнього архівної професії, колекція Массачусетського історичного товариства налічувала близько 100 000 брошур та 1 000 томів рукописів. Ця колекція є краплею у морі порівняно із сучасними сховищами. Я підрахував, що томи рукописів містили близько півмільйона окремих документів і складали близько 250-ти погонних метрів документів за сучасними умовами зберігання. Тому я не схильний вимірювати цінність документів їх обсягом і хотів би підкреслити, що загальна кількість документів, накопичених всіма сховищами нації на рубежі століть була дуже незначною. Проблема обсягу, з якою стикається сучасний архівіст, є основним фактором, що визначає методи та політику, що він має застосовувати.

Другою характеристикою документів, на яку б я хотів звернути увагу, є їх природний характер. Замість того, щоб накопичувати, в основному документи відомих американців, таких як губернатори колоній, революційні патріоти, засновники, президенти Сполучених Штатів, ми зараз накопичуємо документи первинних установ. Архівні установи, створені за останні півстоліття, фактично у першу чергу займаються документами первинних установ – урядів, підприємств, церков, навчальних закладів тощо.

Третьою характеристикою документів є різноманітність їх фізичного класу і виду. Крім того, щоб накопичувати тільки текстові та картографічні документи, ми зараз зберігаємо також і аудіовізуальні

матеріали, а саме: фотографії, фільми, відео- та аудіо матеріали. Щоб накопичувати тільки листи, ми зараз приймаємо на збереження документи всіх видів: бухгалтерські, друковані книги, анкети та інші форми.

Ці зміни в якості та типах матеріалів, з якими ми працюємо, визначають методи та принципи, котрі ми маємо використовувати в майбутньому.

Перші вагомі зміни в політиці та процедурах архівної професії стосуються до вибору та відбору. З часів дефіциту ми прийшли в часи достатку. Замість того, щоб володіти малою кількістю документальних матеріалів, доступних для відбору, ми ними перевантажені або “збанкрутіли через наше майно”, як казав Адамс.

У часи достатку архівіст має бути більш розбірливим щодо матеріалів, які він приймає у свої сховища. Особливо це стосується сучасних документів – документів, які щойно створені та будуть створені у майбутньому.

Для отримання інформації про сучасний політичний, соціальний та економічний розвиток вчений більше звертається до друкованих публікацій, ніж до оригіналів документів. Обсяг друкованих матеріалів є настільки великим, що вченому важко знайти потрібні документи, для нього також є майже нездійсненим завданням вийти за межі друкованого слова, проводячи пошук інформації про деякі сучасні події чи епізоди або про економічні умови сьогодення. І дійсно, постає питання, чи хоча б маленька частина офіційних документів, створених у наш час, являє собою інтерес для вчених, і чи правий буде уряд, якщо він збереже маленьку частину цих документів? Проблема оцінювання документів стає складнішою в міру наближення до сучасності.

Великий обсяг документів, доступний для архівіста, має інший вплив на політику відбору, що я вважаю особливо важливим. При великій кількості матеріалів, коли архівіст працює з певними документами, він не повинен втручатися у володіння своїх сусідів з метою придбання додаткових матеріалів. Архівісти, одним словом, стануть розбірливими стосовно джерел матеріалів, які вони приймають на збереження. Якщо вони працюють із державними документами, то вони будуть приймати тільки державні документи тих урядів, на які вони працюють, а не інших. Якщо вони є державними архівістами, вони не будуть зацікавлені у придбанні документів федеральних урядів, окрім тих, що відповідають потребам архівних установ Федерального уряду. Архіви одного штату не будуть прийматись на зберігання архівами іншого штату. Крім того, має бути розподіл обов'язків щодо збереження матеріалів приватного характеру. Приватні документи, що виникли в одній частині країни, не будуть накопичуватись у сховищах, розташованих у іншій. Кожна установа має займатись виключно тими дослідницькими матеріалами, які стосуються до конкретної географічної місцевості, у якій вона здій-

снює свою діяльність. Не повинно бути такого розсіювання дослідних документів, як у минулому.

Короткий огляд того, що відбувалося в минулому, висвітлить деякі проблеми, що стоять перед вченими при проведенні досліджень. Так, федеральні архіви було розсіяно між різними науково-дослідними установами. Не існує жодної важливої історичної події Федерального уряду, стосовно якої документи у повному обсязі можна було б знайти в одному місці. Наприклад, документи, що стосуються формування Союзу¹⁴, були віднайдені у багатьох місцях. Звіти про експедицію Льюїса і Кларка (1803–1806)¹⁵, які нещодавно були предметом судового розгляду і були знайдені в ході підготовки юридичних документів для суду, розкидані по декількох сховищах. Повне та всебічне вивчення розвідки Льюїса і Кларка може бути здійснено тільки шляхом вивчення документів, які розкидані дуже, хоча багато з них є державного походження. Наприклад, мапи, створені під час експедиції, були заховані серед файлів, класифікованих виключно за географічним принципом, без посилення на їх джерело.

Останнім часом дуже похвальною є діяльність приватних установ та організацій, які під егідою Національної комісії історичних публікацій (National Historical Publications Commission) публікують документальні матеріали видатних американців, що знову ж демонструє, наскільки розкидані ці документи. Матеріали Джефферсона (Jefferson)¹⁶ знаходяться у більш ніж 50-ти сховищах, а також у руках численних колекціонерів та приватних осіб. Так само розсіяні і документи інших видатних американців. Одним із завдань, що стоять перед редактором, є знайти і зібрати їх разом. Очевидно, що така робота є розосередженою в процесі її здійснення, оскільки листи, як правило, зберігаються серед паперів їх отримувача. Навіть основні частини документів, що збереглися, як, наприклад, документи Вашингтона (Washington)¹⁷, через роки все одно опинилися в різних сховищах. Навіть такий видатний історик, як Джаред Спаркс, редагуючи документи Вашингтона, взяв на себе сміливість розірвати щоденник першого президента та подарувати його частину своєму другу як сувенір.

Ступінь розпорошення документів добре ілюструє інцидент, описаний Френсісом Л. Берклі-молодшим (Francis L. Berkeley, Jr) при обговоренні Американським товариством філософів проблем контролю над рукописами. Берклі говорить, що заслужений вчитель історії, професор Вільям Н. Бішофф (William N. Bischoff) вивчав історію так званої Якімо-індіанської війни¹⁸ в Орегоні у 1855–1856 рр. і з метою отримання інформації про цей відносно невеликий прикордонний інцидент повинен був отримати рукописи з 42-х сховищ, розташованих у США, Канаді, Великобританії та Європі. Дослідження привело його “від Бостона в Берклі, від Вікторії в Квебек-Сіті, від узбережжя Тихого океану

до Атлантичного – до Лондона, Парижа, Ліона, Марселя, Фрібурга та Риму”.

У майбутньому, цілком ймовірно, архівні сховища будуть накопичувати документальні ресурси більш систематично та упорядковано. Якщо вони отримуватимуть матеріали, які більше відносяться до іншої географічної області, вони мають робити копії або передавати оригінали до тих установ, які діють у тій географічній області. Одним із напрямів розвитку, що я бачу в майбутньому, буде більш раціональна, впорядкована та більш доступна політика придбання та вільного обміну копіями документів між сховищами. Я вірю, що збирання та накопичення дослідних матеріалів не є основною функцією архівних установ. Вони також мають задовольняти потреби вчених та користувачів, що буде здійснюватись краще, якщо документи будуть зберігатись у місцях, до яких вони належать і де вони, ймовірніше, будуть використовуватись. Функцією архівіста не є ускладнити процес дослідження шляхом розділення досліджень та ресурсів, а звести їх до купи.

Другою важливою зміною в політиці та методах архівістів, що було викликано природою та якістю документів, з якими вони мали справу, є зміна методів доступу до документів з метою їх використання. Ці методи, в першу чергу, є методами описування, результатом якого є створення довідників, описів, кадастрів, каталогів та індексів.

У минулому столітті, коли мала місце нестача дослідницьких матеріалів, і коли ці матеріали зберігались, головним чином, у історичних товариствах, які діяли як бібліотеки, або у самих бібліотеках, використовувались бібліотечні методи. Наприклад, у Історичному товаристві штату Массачусетс зібрання рукописів було сформовано у книги, зміст книг було проіндексовано, а самі книги – каталогізовані. Стандартна процедура полягала у підготовці каталога окремих фізичних одиниць, незалежно від того, чи це окремі документи, чи це томи документів. Така процедура може мати місце до того часу, поки кількість матеріалів є незначною. Можна приділяти увагу кожній окремій одиниці документа, поки таких одиниць небагато. Але з придбанням великих обсягів дослідних матеріалів різної фізичної форми, мають бути застосовані нові техніки описування. По суті, це методи колективного описування, тобто описування одиниць в одному записі. Такі методи є архівними, а не бібліотечними.

Я вірю, що в майбутньому всі процедури описування, запозичені з бібліотечної професії, будуть переглянуті, буде проаналізовано чи дійсно методи, які зараз використовуються, сприяють відображенню змісту та значущості колекції рукописів. І я впевнений, що в результаті такого перегляду буде розроблено нові методи, які краще інформуватимуть дослідників та користувачів про зібрання сховищ, ніж ті, що функціонують зараз. Ці методи дозволять архівістам здійснювати опи-

сування їхніх зібрань однаковим способом по всій країні, що значно полегшить обмін інформацією про колекції, і врешті-решт призведе до створення зведених каталогів сховищ, аналогічних тим, які використовуються для публікацій. Підготовлений Національною комісією історичних публікацій довідник сховищ рукописів був кроком на шляху надання вичерпної інформації про рукописні ресурси. Але це тільки перший крок, бо в процесі створення довідника виявилось, що відповідні методи описування в багатьох науково-дослідних установах не використовуються.

Протягом певного часу архівісти будуть створювати свою власну професію. Це буде професія з визначеними методами та принципами, так само як і бібліотечна професія, але це будуть інші, власні методи та принципи. Ці методи і принципи буде описано в літературі, що стане основою для нової дисципліни – окремих навчальних курсів у бібліотечних школах та університетах.

¹ Шелленберг Теодор Рузвельт (Schellenberg Theodore Roosevelt, 1903–1970) – відомий американський практик та теоретик XX століття в галузі архівної науки, викладач та автор освітніх програм, помічник Архівіста США у Національному архіві (1957–1963).

² Американська громадянська війна 1861–1865рр.

³ Вінсор Джастін (Winsor Justin, 1831–1897) – видатний американський письменник, бібліотекар та історик.

⁴ Дівей Мельвіль (Dewey Melville Louis Kossuth (Melvil), 1851–1931) – американський бібліотекар та викладач, засновник десяткової системи класифікації Дівея (Dewey Decimal Classification (DDC)).

⁵ Бібліотечне Бюро (Library Bureau, 1876) – виробник бібліотечних систем.

⁶ Тюдор Вільям (Tudor William 1779–1830) – літератор, співзасновник Північно-Американського Бюлетня (North American Review, 1815) та Бібліотеки Бостона (Boston Athenaeum, 1807)].

⁷ Хатчінсон Томас (Hutchinson Thomas 1711–1780) – губернатор колонії Массачусетс у 1771–1774 рр.

⁸ Бредфорд Ольден (Bradford Alden 1765–1843) – головний секретар штату Массачусетс у 1812–1824 рр.

⁹ Трамбулл Джонатан (Trumbull Jonathan, 1710–1785) – губернатор колонії Коннектикут у 1769–1783 рр.

¹⁰ Уінтроп Джон (Wintrop John 1587/8–1649) – англійський юрист-пуританин, один із засновників Колонії Массачусетс – другого найбільшого поселення в Новій Англії, привів першу хвилю мігрантів з Англії у 1630 р., та слугував губернатором колонії 12 років (1630–1634, 1637–1640, 1642–1644, 1646–1649).

¹¹ Матер Річард (Mather Richard, 1596–1669) – священник-пуританин колоніального Бостону, батько Інкриза Матера; Матер Інкріз (Mather Increase, 1639–1723) – міністр-пуританин, брав участь в управлінні колонією Массачусетс та у адміністрації Гарвардського коледжу, батько Коттона Матера; Ма-

тер Коттон (Mather Cotton, 1663–1728) – соціально та політично впливовий міністр-пуританин Нової Англії.

¹² Белнап Джеремі (Belknap Jeremy, 1744–1798) – американський священик та історик, автор трьох томів “Історії Нью-Гемпшира” (1784–1792).

¹³ Хенкок Джон (Hancock John, 1737–1793) – президент Другого Континентального конгресу, перший та третій правитель штату Массачусетс (1780–1785, 1787–1793).

¹⁴ Союз (федерація) штатів в США в роки Американської громадянської війни 1861–1865рр.

¹⁵ Експедиція Льюїса та Кларка (1803–1806) – перша сухопутна експедиція через територію США від атлантичного узбережжя до тихоокеанського і назад. Експедицію очолили Меріуезер Льюїс (Meriwether Lewis, 1774–1809) та Уільям Кларк (William Clark, 1770–1838).

¹⁶ Джефферсон Томас (Jefferson Thomas, 1743–1826) – третій президент США (1801–1809), основний автор Декларації незалежності США (1776).

¹⁷ Вашингтон Джордж (Washington George, 1732–1799) – перший президент США (1789–1797), засновник США.

¹⁸ Якимо-індіанська війна – конфлікт між США та сахаптинським народом якима (1855–1858).

Публікується переклад доповіді доктора Теодора Р. Шелленберга, помічника Архівіста Соединенных Штатов Америки в Национальном Архиве, представленного им на ежегодной встрече Общества американских архивистов, которая состоялась 18 августа 1958 г. в г. Солт-Лейк Сити (штат Юта) (“American Archivist”, January 1959, Vol. 22, № 1, p. 49–58).

Ключевые слова: архивная профессия; исторические ассоциации; библиотеки; архивные учреждения.

There is published the report of Dr. Theodore R. Schellenberg, Assistant Archivist of the United States for the National Archives, proclaimed at the annual meeting of the Society of American Archivists in Salt Lake City, Utah, August 18, 1958 (“American Archivist”, January 1959, Vol. 22, № 1, p. 49–58).

Keywords: archival profession; historical societies; libraries; archival institutions.